EDIȚIE ÎN LIMBA ROMÂNĂ

الحج والإخبات لله جل جلاله

Al-Ḥajj wa-l-Ikhbāt li-llāh jalla jalāluh

Pelerinajul și smerita supunere față de Allah

ʿAbd al-Razzāq
al-Badr

INSTITUTUL TAWHID
tawhid.ro

ʿAbd al-Razzāq ibn ʿAbd al-Muḥsin al-Badr

Pelerinajul și smerita supunere față de Allah

الحج والإخبات لله جل جلاله

Al-Ḥajj wa-l-Ikhbāt li-llāh jalla jalāluh

Traducere: Institutul Tawhid

Institutul Tawhid
România · 2026

Titlul original: الحج والإخبات لله جل جلاله
Ediția I
© Institutul Tawhid — traducerea în limba română.
Traducerea în limba română: Institutul Tawhid. Distribuție gratuită.
Textul arab al citatelor coranice: Tanzil Project (https://tanzil.net), Uthmani 1.1, licență CC BY 3.0.
Ediția-sursă: ʿAbd al-Razzāq ibn ʿAbd al-Muḥsin al-Badr, al-Ḥajj wa-l-Ikhbāt li-llāh jalla jalāluh, ediția I, 1445 H / 2024. Textul arab integral al ediției publicate pe site-ul autorului, al-badr.net, materialul 203.
Institutul Tawhid · https://www.tawhid.ro

Cuprins

Introducere 1
1 Înțelesul smeritei supuneri 6
2 Pelerinajul și smerita supunere față de Allah 17
Cele patru însușiri ale celor smerit supuși 18
Indice 31

Introducere

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَٰنِ الرَّحِيمِ

În numele lui Allah, Cel Milostiv, Îndurător.

Toată lauda I se cuvine lui Allah, Stăpânul lumilor! Allah să-i dăruiască binecuvântări și pace Profetului nostru Muḥammad, familiei sale și tuturor companionilor săi.

Așadar:

Pelerinajul la Casa cea Sfântă a lui Allah este unul dintre marii stâlpi ai Islamului. El este socotit o școală măreață, plină de îndemnuri pătrunzătoare și de lecții folositoare. Pelerinul căruia i se dă izbândă, dacă se străduiește să îl împlinească și să îl desăvârșească, va dobândi, prin împlinirea acestei mari adorări, numeroase foloase și învățăminte, după cum Allah, Mărețul, a spus:

﴿وَأَذِّن فِى ٱلنَّاسِ بِٱلْحَجِّ يَأْتُوكَ رِجَالًا وَعَلَىٰ كُلِّ ضَامِرٍ يَأْتِينَ مِن كُلِّ فَجٍّ عَمِيقٍ لِّيَشْهَدُوا۟ مَنَـٰفِعَ لَهُمْ﴾

Vestește oamenilor pelerinajul: ei vor veni la tine pe jos și pe orice cămilă slăbită, venind pe orice drum îndepărtat, ca să aibă parte de foloase pentru ei.

Coran 22:27-28

Aceasta este o poruncă a lui Allah, Cel Atotputernic și Măreț, către Trimisul Său Ibrāhīm, prietenul apropiat al lui Allah, pacea fie asupra lui, să vestească și să le facă oamenilor cunoscut pelerinajul și să îi cheme la el, pentru ca ei să aibă parte de

multele și feluritele foloase ale pelerinajului, atât pentru religie, cât și pentru viața lumească.

Între aceste foloase se află iertarea tuturor păcatelor, potrivit cuvintelor Trimisului lui Allah ﷺ: „Cel care face pelerinajul pentru Allah, fără vorbe și fapte de desfrâu și fără nelegiuire, se întoarce asemenea zilei în care l-a născut mama sa."[1]

Între foloasele sale se află și dobândirea Paradisului, potrivit cuvintelor sale ﷺ: „Pelerinajul primit nu are altă răsplată decât Paradisul."[2]

Între foloasele sale se află eliberarea din Foc. Profetul ﷺ a spus: „Nu există nicio zi în care Allah să elibereze din Foc mai mulți robi decât în ziua de ʿArafah. El Se apropie, apoi Se laudă cu ei înaintea îngerilor..."[3]

Între foloasele sale se află și faptul că este o cauză a îmbelșugării mijloacelor de trai și a îndepărtării sărăciei. De la Profet ﷺ s-au transmis în mod autentic cuvintele: „Faceți pelerinajul și ʿumrah unul după altul, căci ele îndepărtează sărăcia și păcatele așa cum foalele îndepărtează zgura fierului, a aurului și a argintului."[4]

Acestea sunt câteva dintre marile foloase care aduc îndreptare, izbândă și reușită religiei robului, credinței sale și inimii sale.

1 Relatat de al-Bukhārī în „Ṣaḥīḥ" (1521) și de Muslim în „Ṣaḥīḥ" (1350).
2 Relatat de al-Bukhārī în „Ṣaḥīḥ" (1773) și de Muslim în „Ṣaḥīḥ" (1349).
3 Relatat de Muslim în „Ṣaḥīḥ" (1348).
4 Relatat de al-Tirmidhī în „Jāmiʿ" (810) și de al-Nasāʾī în „Sunan" (2631). Al-Albānī l-a declarat autentic în „al-Silsilah al-Ṣaḥīḥah" (1200).

Cel pe care Allah, Cel Atotputernic și Măreț, l-a cinstit cu împlinirea pelerinajului trebuie, așadar, să își pregătească sufletul pentru a avea parte de aceste foloase și a le dobândi și să se străduiască să își împlinească și să își desăvârșească pelerinajul. Astfel, se va întoarce din pelerinaj dobândind și câștigând multe dintre marile sale roade, care vor avea asupra lui o puternică înrâurire lăudabilă în viață și după moarte: binecuvântare, înălțare și un rang înalt, punând în practică spusele Preaînaltului:

﴿لِّيَشْهَدُوا۟ مَنَـٰفِعَ لَهُمْ﴾

Ca să aibă parte de foloase pentru ei.
Coran 22:28

Între marile foloase și binecuvântări ale pelerinajului pentru îndreptarea și statornicia inimilor, pe lângă cele amintite, se află smerita lor supunere față de Allah. Rânduielile sacre pe care Allah le-a așezat în el lucrează asupra inimilor, aducând smerită supunere, modestie, umilință și zdrobire:

﴿ذَٰلِكَ وَمَن يُعَظِّمْ شَعَـٰٓئِرَ ٱللَّهِ فَإِنَّهَا مِن تَقْوَى ٱلْقُلُوبِ﴾

Așa este! Iar cel care cinstește rânduielile sacre ale lui Allah o face din evlavia inimilor.
Coran 22:32

Aceasta este arătată și de faptul că însușirile celor smerit supuși și buna lor vestire se află în mijlocul versetelor despre pelerinaj din sura al-Ḥajj, în cuvintele Sale, Mărețul:

﴿وَلِكُلِّ أُمَّةٍ جَعَلْنَا مَنسَكًا لِّيَذْكُرُوا۟ ٱسْمَ ٱللَّهِ عَلَىٰ مَا رَزَقَهُم
مِّنۢ بَهِيمَةِ ٱلْأَنْعَـٰمِ ۗ فَإِلَـٰهُكُمْ إِلَـٰهٌ وَٰحِدٌ فَلَهُۥٓ أَسْلِمُوا۟ ۗ وَبَشِّرِ

ٱلْمُخْبِتِينَ ٱلَّذِينَ إِذَا ذُكِرَ ٱللَّهُ وَجِلَتْ قُلُوبُهُمْ وَٱلصَّـٰبِرِينَ عَلَىٰ
مَآ أَصَابَهُمْ وَٱلْمُقِيمِى ٱلصَّلَوٰةِ وَمِمَّا رَزَقْنَـٰهُمْ يُنفِقُونَ وَٱلْبُدْنَ
جَعَلْنَـٰهَا لَكُم مِّن شَعَـٰٓئِرِ ٱللَّهِ لَكُمْ فِيهَا خَيْرٌ ۖ فَٱذْكُرُواْ ٱسْمَ ٱللَّهِ
عَلَيْهَا صَوَآفَّ ۖ فَإِذَا وَجَبَتْ جُنُوبُهَا فَكُلُواْ مِنْهَا وَأَطْعِمُواْ
ٱلْقَانِعَ وَٱلْمُعْتَرَّ ۚ كَذَٰلِكَ سَخَّرْنَـٰهَا لَكُمْ لَعَلَّكُمْ تَشْكُرُونَ لَن
يَنَالَ ٱللَّهَ لُحُومُهَا وَلَا دِمَآؤُهَا وَلَـٰكِن يَنَالُهُ ٱلتَّقْوَىٰ مِنكُمْ ۚ
كَذَٰلِكَ سَخَّرَهَا لَكُمْ لِتُكَبِّرُواْ ٱللَّهَ عَلَىٰ مَا هَدَىٰكُمْ ۗ
وَبَشِّرِ ٱلْمُحْسِنِينَ﴾

Fiecărei comunități i-am rânduit o jertfă, ca oamenii să pomenească numele lui Allah asupra vitelor cu care El i-a înzestrat. Dumnezeul vostru este un Dumnezeu Unic; Lui supuneți-vă! Dă-le vestea bună celor smerit supuși, ale căror inimi se cutremură când este pomenit Allah, care rabdă ceea ce îi lovește, care împlinesc rugăciunea și cheltuiesc din ceea ce le-am dăruit. Iar cămilele de jertfă le-am făcut pentru voi dintre rânduielile sacre ale lui Allah; în ele aveți bine. Pomeniți numele lui Allah asupra lor când stau în picioare, aliniate. Când cad pe o parte, mâncați din ele și hrăniți-l pe cel mulțumit, care nu cere, și pe cel care cere. Astfel vi le-am supus, pentru ca voi să fiți mulțumitori. La Allah nu ajung nici carnea, nici sângele lor, ci la El ajunge evlavia voastră. Astfel vi le-a supus, ca să Îl preamăriți pe Allah pentru că v-a călăuzit. Dă-le vestea bună făcătorilor de bine!

Coran 22:34-37

Cel care cugetă la contextul versetelor de mai sus găsește că Allah Preaînaltul, în timp ce le lămurește robilor Săi unele rânduieli ale ritualurilor din sura al-Ḥajj și înrâurirea lor asupra pelerinului, i-a poruncit Profetului Său ﷺ, în acest context, să le dea vestea bună celor smerit supuși dintre robii Săi, apoi le-a pomenit însușirile.

Ce înseamnă, așadar, smerita supunere — ikhbāt? Care sunt însușirile celor smerit supuși? Ce legătură are pomenirea lor în mijlocul versetelor despre ritualurile pelerinajului? Și care este marea veste bună pe care Allah, Mărețul, le-a pregătit-o?[5]

5 La originea acestui material se află o prelegere pe care am ținut-o la Mină, în timpul pelerinajului din anul 1444 H. Apoi a fost transcrisă și pregătită pentru tipar. Am revăzut-o și am adăugat unele învățăminte și texte legate de subiectul ei. Le mulțumesc tuturor celor care au participat la publicarea acestei scrieri și la pregătirea ei, în mod deosebit fraților de la Biroul Itqān pentru Cercetare și Studii din Statul Kuweit, pentru atenția deosebită pe care i-au acordat-o.

1 Înțelesul smeritei supuneri

În limbă, cuvântul *„ikhbāt”* este derivat din *„khabt”*, care înseamnă locul coborât, liniștit și jos al pământului, în care se adună apele, cresc roadele pământului și se dobândește mult folos. În înțelesul Legii islamice, *„ikhbāt”* este o însușire a inimilor, după cum Preaînaltul a spus:

﴿وَلِيَعْلَمَ ٱلَّذِينَ أُوتُواْ ٱلْعِلْمَ أَنَّهُ ٱلْحَقُّ مِن رَّبِّكَ فَيُؤْمِنُواْ بِهِۦ فَتُخْبِتَ لَهُۥ قُلُوبُهُمْ ۗ وَإِنَّ ٱللَّهَ لَهَادِ ٱلَّذِينَ ءَامَنُوٓاْ إِلَىٰ صِرَٰطٍ مُّسْتَقِيمٍ﴾

Pentru ca cei cărora li s-a dăruit cunoașterea să știe că el este adevărul de la Stăpânul tău, să creadă în el și inimile lor să se supună smerit lui. Allah îi călăuzește pe cei care cred către o cale dreaptă.

Coran 22:54

Allah, Cel Atotputernic și Măreț, a atribuit astfel smerita supunere inimilor dreptcredincioșilor.

Înțelesul său se întoarce la înțelesul lingvistic amintit: inima smerit supusă este inima modestă, supusă și smerită, liniștită în primirea adevărului, pregătită pentru adunarea și statornicirea binelui în ea, asemenea pământului coborât, liniștit.

De aceea, vorbele marilor învățați ai tâlcuirii Coranului se învârt în jurul acestor înțelesuri. Termenul:

﴿ٱلْمُخْبِتِينَ﴾

Cei smerit supuși
Coran 22:34

a fost tâlcuit de unii prin cei liniștiți și modești, de alții prin cei temători și smeriți, iar de alții prin cei care I se supun lui Allah, Mărețul.[6]

Ibn al-Qayyim, Allah să aibă milă de el, a spus: „În sensul de bază al limbii, khabt *înseamnă locul coborât al pământului. Prin acest înțeles au tâlcuit Ibn ʿAbbās, Allah să fie mulțumit de el și de tatăl său, și Qatādah termenul* al-mukhbitīn*, spunând: «Ei sunt cei modești.»*

Mujāhid a spus: «Cel smerit supus este cel liniștit întru Allah, Cel Atotputernic și Măreț», și a mai spus: «Khabt este locul liniștit al pământului.»

Al-Akhfash a spus: «Cei smeriți.»

Ibrāhīm al-Nakhaʿī a spus: «Cei care se roagă cu sinceritate.»

Al-Kalbī a spus: «Ei sunt cei cu inimile gingașe.»

ʿAmr ibn Aws a spus: «Ei sunt cei care nu nedreptățesc și care, dacă sunt nedreptățiți, nu își iau revanșa.»

Aceste vorbe se întorc la două înțelesuri: modestia și liniștirea întru Allah, Cel Atotputernic și Măreț. De aceea, verbul este urmat de prepoziția ilā*, cuprinzând înțelesul liniștii, al întoarcerii către Allah și al împăcării întru El."*[7]

El, Allah să aibă milă de el, a mai spus: „Cel smerit supus este cel liniștit. Căci *khabt*, în privința pământului, este locul coborât, în care apa se adună și rămâne. Tot astfel, inima smerit supusă s-a

6 A se vedea Ibn Kathīr, „Tafsīr al-Qurʾān" (5/424).

7 „Madārij al-Sālikīn" (2/209).

smerit și s-a liniștit, asemenea peticului coborât de pământ către care curge apa și în care ea rămâne."[8]
Între cele care lămuresc și întăresc înțelesul smeritei supuneri amintit se află faptul că Allah, Cel Atotputernic și Măreț, le-a poruncit robilor Săi mai întâi să I se supună Lui, ceea ce înseamnă ascultare smerită și supunere deplină, apoi le-a dat vestea bună celor smerit supuși. El, Mărețul, a spus:

﴿فَلَهُۥٓ أَسۡلِمُواْۗ وَبَشِّرِ ٱلۡمُخۡبِتِينَ﴾

Lui supuneți-vă! Dă-le vestea bună celor smerit supuși!
Coran 22:34

Smerita supunere este, așadar, o mare însușire a inimilor, care îi aduce dreptcredinciosului roade însemnate și binecuvântări felurite. Allah, Cel Atotputernic și Măreț, i-a lăudat pentru ea pe cei care au această însușire, cu o mare laudă, și le-a pomenit o făgăduință generoasă și o veste bună măreață, cuprinzând tot binele din această lume și din Viața de Apoi. Se cuvine, așadar, ca orice rob dreptcredincios să o cunoască și să lupte cu sine însuși pentru a fi dintre cei care o au, împodobindu-se cu ea și dobândind-o.

8 „Kitāb al-Rūḥ" (p. 232).

După ce înțelesul și adevărata fire a inimii smerit supuse lui Allah, Cel Atotputernic și Măreț, au devenit limpezi, să se știe că acestei inimi i se împotrivesc două feluri de inimi: inima împietrită și inima bolnavă. În Cartea Sa, Allah, Mărețul, le-a adunat pe toate trei într-un singur context, tot în sura al-Ḥajj, spunând:

﴿لِّيَجْعَلَ مَا يُلْقِي ٱلشَّيْطَٰنُ فِتْنَةً لِّلَّذِينَ فِي قُلُوبِهِم مَّرَضٌ
وَٱلْقَاسِيَةِ قُلُوبُهُمْ ۗ وَإِنَّ ٱلظَّٰلِمِينَ لَفِي شِقَاقٍۭ بَعِيدٍ وَلِيَعْلَمَ
ٱلَّذِينَ أُوتُوا۟ ٱلْعِلْمَ أَنَّهُ ٱلْحَقُّ مِن رَّبِّكَ فَيُؤْمِنُوا۟ بِهِۦ فَتُخْبِتَ لَهُۥ
قُلُوبُهُمْ ۗ وَإِنَّ ٱللَّهَ لَهَادِ ٱلَّذِينَ ءَامَنُوٓا۟ إِلَىٰ صِرَٰطٍ مُّسْتَقِيمٍ﴾

Pentru ca El să facă din ceea ce aruncă Șeitan o încercare pentru cei în ale căror inimi este boală și pentru cei cu inimile împietrite. Cei nedrepți se află într-o dezbinare adâncă. Și pentru ca cei cărora li s-a dăruit cunoașterea să știe că el este adevărul de la Stăpânul tău, să creadă în el și inimile lor să se supună smerit lui. Allah îi călăuzește pe cei care cred către o cale dreaptă.

Coran 22:53-54

Allah Preaînaltul a pomenit în aceste versete trei inimi: inima împietrită, inima bolnavă și inima smerit supusă.

Inima împietrită este o inimă tare ca piatra: nu se înmoaie pentru bine sau pentru adevăr, nu primește călăuzirea, adevărurile credinței nu se întipăresc în ea și nu pricepe semnele și avertismentele când îi sunt înfățișate. Dimpotrivă, se grăbește să le respingă și să se îngâmfe înaintea lor. Inima sa a devenit un adăpost al rătăcirilor, al abaterii și al ispitelor: nu recunoaște ceea

ce este bine și nu osândește ceea ce este rău. Allah a spus, descriind starea iudeilor:

﴿ثُمَّ قَسَتْ قُلُوبُكُم مِّنۢ بَعْدِ ذَٰلِكَ فَهِىَ كَٱلْحِجَارَةِ أَوْ أَشَدُّ قَسْوَةً﴾

Apoi, după aceasta, inimile voastre s-au împietrit, devenind asemenea pietrelor sau chiar mai tari.
Coran 2:74

Inima bolnavă este o inimă care cuprinde ceva dintre bolile inimilor, care se înghesuie lângă adevărul aflat în ea. În ea se poartă o luptă și o înfruntare între adevăr și fals. Dacă stăpânul ei se căiește, se întoarce la Allah și se străduiește să își curețe inima, inima sa se curăță și îi dispar vătămările și bolile. Dacă însă își neglijează îndreptarea inimii, stăruie în rătăcirea și nepăsarea sa și trece mult timp peste el, inima lui va ajunge în mod inevitabil la împietrire. Allah, Mărețul, a spus:

﴿أَلَمْ يَأْنِ لِلَّذِينَ ءَامَنُوٓاْ أَن تَخْشَعَ قُلُوبُهُمْ لِذِكْرِ ٱللَّهِ وَمَا نَزَلَ مِنَ ٱلْحَقِّ وَلَا يَكُونُواْ كَٱلَّذِينَ أُوتُواْ ٱلْكِتَٰبَ مِن قَبْلُ فَطَالَ عَلَيْهِمُ ٱلْأَمَدُ فَقَسَتْ قُلُوبُهُمْ﴾

Oare nu a venit vremea pentru cei care cred ca inimile lor să se smerească la pomenirea lui Allah și la adevărul care a pogorât și să nu fie asemenea celor cărora li s-a dăruit Cartea mai înainte, peste care a trecut mult timp și ale căror inimi s-au împietrit?
Coran 57:16

Inima smerit supusă este inima oamenilor cunoașterii și ai credinței, pe care Allah i-a descris prin cuvintele Sale:

﴿وَلِيَعْلَمَ ٱلَّذِينَ أُوتُواْ ٱلْعِلْمَ أَنَّهُ ٱلْحَقُّ مِن رَّبِّكَ فَيُؤْمِنُواْ بِهِۦ فَتُخْبِتَ لَهُۥ قُلُوبُهُمْ﴾

Pentru ca cei cărora li s-a dăruit cunoașterea să știe că el este adevărul de la Stăpânul tău, să creadă în el și inimile lor să se supună smerit lui.

Coran 22:54

Când aceștia cugetă la versetele lui Allah, Cel Atotputernic și Măreț, se îngrijesc să cugete asupra lor și să le înțeleagă, inimile lor se smeresc, se liniștesc prin ele și se înmoaie datorită luminii și îndrumărilor pe care le cuprind:

﴿ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ وَتَطْمَئِنُّ قُلُوبُهُم بِذِكْرِ ٱللَّهِ ۗ أَلَا بِذِكْرِ ٱللَّهِ تَطْمَئِنُّ ٱلْقُلُوبُ﴾

Cei care cred și ale căror inimi se liniștesc prin pomenirea lui Allah. Oare nu prin pomenirea lui Allah se liniștesc inimile?

Coran 13:28

Între semnele smeritei lor supuneri față de Allah, Mărețul, se află faptul că, atunci când li se aduc aminte versetele Stăpânului lor, se grăbesc să le primească și să li se supună, după cum Preaînaltul a spus, descriindu-i:

﴿وَٱلَّذِينَ إِذَا ذُكِّرُواْ بِـَٔايَٰتِ رَبِّهِمْ لَمْ يَخِرُّواْ عَلَيْهَا صُمًّا وَعُمْيَانًا﴾

Cei care, atunci când li se aduc aminte versetele Stăpânului lor, nu cad în fața lor surzi și orbi.
Coran 25:73

Smerita supunere este, așadar, unul dintre roadele bunei credințe în Coran, care este revelația lui Allah, Mărețul, și înțeleapta Sa pomenire, prin care inimile prind viață și se supun smerit. Să cugetăm la cele două expresii legate între ele din cuvintele Sale, Mărețul:

﴿فَيُؤْمِنُواْ بِهِۦ﴾

Să creadă în el
Coran 22:54

— adică în revelație — și:

﴿فَتُخْبِتَ لَهُۥ قُلُوبُهُمْ﴾

Iar inimile lor să se supună smerit lui.
Coran 22:54

Smerita supunere este, așadar, o urmare a bunei lor credințe în revelația lui Allah, Mărețul.

Ibn Taymiyyah, Allah să aibă milă de el, a spus: „Allah a făcut inimile de trei feluri: împietrite, bolnave și credincioase, smerit supuse. Aceasta pentru că inimile fie sunt uscate și rigide, fără

să se înmoaie, recunoscând adevărul și supunându-i-se, fie nu sunt uscate și rigide.

***Primul fel** este cel împietrit: rigid și uscat, asemenea pietrei; în el nu se întipărește și nu se scrie credința, iar cunoașterea nu își lasă urma, căci aceasta cere un loc mlădios care să o primească.*

***Cât despre celălalt caz**, fie adevărul este statornic în el și nu se îndepărtează, datorită tăriei sale îmbinate cu mlădierea, fie este mlădios, dar slab și lipsit de tărie.*

Dintre aceste două, al doilea este cel bolnav, iar primul este cel puternic și mlădios. Inima este asemenea mădularelor trupului, de pildă mâna: ea poate fi rigidă și uscată, fără să se îndoaie și fără să apuce, ori apucând cu asprime — aceasta seamănă cu inima împietrită. Sau poate fi slabă, bolnavă și neputincioasă din pricina slăbiciunii și bolii ei — aceasta seamănă cu inima bolnavă. Ori poate apuca cu putere și mlădiere — aceasta seamănă cu inima cunoscătoare și milostivă.

Prin milă a ieșit din împietrire, iar prin cunoaștere a ieșit din boală, căci boala vine din îndoieli și lucruri neclare. De aceea, i-a descris pe cei drepți ca având cunoaștere, credință și smerită supunere."[9]

El, Allah să aibă milă de el, a mai spus: „Sura al-Ḥajj cuprinde versete pogorâte la Mecca și la Medina, noaptea și ziua, în călătorie și acasă, iarna și vara. Ea cuprinde treptele drumului către Allah, astfel încât nicio treaptă și nicio piedică ce abate de la ele să nu rămână în afara ei. În ea se află pomenirea celor patru inimi: cea oarbă, cea bolnavă, cea împietrită și cea smerit supusă, vie și liniștită întru Allah. În ciuda conciziei sale, cuprinde lucruri limpezi pentru cel care cugetă la ea despre monoteism, înțelepciune și îndemnuri. Și cuprinde pomenirea tuturor obligațiilor și a faptelor recomandate: monoteism, rugăciune, zakāt, pelerinaj și post."[10]

9 „Majmūʿ al-Fatāwā" (13/270).

10 „Majmūʿ al-Fatāwā" (15/266).

Dacă dreptcredinciosul se îndreaptă cu inima către această însușire și se străduiește să își curețe sufletul și să îl înalțe pe treptele celor smeriți și în stările celor liniștiți, smerit supuși lui Allah, Mărețul, va dobândi și va câștiga marea veste bună pe care Allah, Mărețul, i-a poruncit Profetului Său Muḥammad să le-o dea celor smerit supuși dintre robii Săi.
Cel care dorește să cunoască însemnătatea acestei însușiri și înălțimea locului ei să cugete la cuvintele lui Allah, Mărețul:

﴿وَبَشِّرِ ٱلْمُخْبِتِينَ﴾

Dă-le vestea bună celor smerit supuși!
Coran 22:34

Regula învățaților este că, *„atunci când lucrul de care este legată o expresie nu este precizat, aceasta are un înțeles general și cuprinde tot binele și toată virtutea din această lume și din Viața de Apoi”.*
Vestea bună nu este restrânsă aici, ci este pomenită astfel, fără limitare, pentru a cuprinde orice virtute, bine și binecuvântare din această lume și din Viața de Apoi.
Să cugete și la măreția răsplății lor la Allah, în cuvintele Sale, Mărețul:

﴿إِنَّ ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ وَعَمِلُواْ ٱلصَّٰلِحَٰتِ وَأَخْبَتُوٓاْ إِلَىٰ رَبِّهِمْ
أُوْلَٰٓئِكَ أَصْحَٰبُ ٱلْجَنَّةِ ۖ هُمْ فِيهَا خَٰلِدُونَ﴾

Cei care cred, împlinesc fapte drepte și se supun smerit Stăpânului lor sunt locuitorii Paradisului; în el vor rămâne veșnic.
Coran 11:23

Adică I s-au supus, s-au smerit înaintea măreției Sale, s-au umilit înaintea stăpânirii Sale și s-au întors la El cu iubire, cu teamă, cu nădejde și cu rugă stăruitoare.

Pomenirea smeritei supuneri după credință și fapta dreaptă, deși ea este cuprinsă în acestea, arată măreția acestei însușiri, însemnătatea celor smerit supuși la Allah și măreția răsplății lor. De aceea, când Profetul ﷺ Îi cerea lui Allah, Mărețul, să îl ajute la împlinirea unor feluri de fapte drepte, între cererile sale către Allah era și aceea de a-l face smerit supus Lui. După cum s-a transmis în hadithul lui Ibn ʿAbbās, Allah să fie mulțumit de el și de tatăl său, Profetul ﷺ spunea în ruga sa:

„Stăpânul meu, ajută-mă și nu ajuta împotriva mea! Dă-mi izbândă și nu da izbândă împotriva mea! Urzește în favoarea mea și nu urzi împotriva mea! Călăuzește-mă și înlesnește-mi călăuzirea! Dă-mi izbândă împotriva celui care mă nedreptățește! Stăpânul meu, fă-mă mult mulțumitor Ție, mult pomenitor al Tău, plin de teamă față de Tine, ascultător de Tine, smerit supus Ție, stăruitor în rugă către Tine și întors cu căință la Tine! Stăpânul meu, primește căința mea, spală greșelile mele, răspunde rugii mele, călăuzește inima mea, îndreaptă limba mea, întărește dovada mea și scoate pizma din inima mea!”[11]

Această rugă cuprinde, așadar, mai mult de douăzeci de cereri, toate mărețe. Printre ele se află cuvintele sale ﷺ: „Smerit supus Ție” — *ilayka mukhbitan* —, iar într-o altă relatare: „Smerit supus pentru Tine” — *laka mukhbitan* —, asemenea celor două versete:

﴿فَتُخْبِتَ لَهُۥ قُلُوبُهُمْ﴾

Iar inimile lor să se supună smerit lui.
Coran 22:54

11 Relatat de Abū Dāwūd în „Sunan” (1510), de al-Tirmidhī în „Jāmiʿ” (3551) și de Ibn Mājah în „Sunan” (3830). Al-Albānī l-a declarat autentic în „Ṣaḥīḥ al-Jāmiʿ” (3485).

﴿وَأَخْبَتُوٓاْ إِلَىٰ رَبِّهِمْ﴾

Și s-au supus smerit Stăpânului lor.
Coran 11:23

Este, așadar, smerită supunere pentru Allah și smerită supunere către Allah, Mărețul.

Una dintre binefacerile călăuzirii lui Allah, Mărețul, pentru cei dintre robii Săi pentru care voiește este că ei stăruie în această rugă și cer neîncetat aceste lucruri înalte, pentru a dobândi marele har și marea veste bună pe care Stăpânul lumilor le-a făgăduit-o.

Ḥāfiẓ Abū Ḥafṣ ʿUmar ibn ʿAlī al-Bazzār a pomenit, în biografia Shaykhului Islamului Ibn Taymiyyah, că aceasta era ruga pe care el, Allah să aibă milă de el, o rostea cel mai adesea.[12]

12 „Al-Aʿlām al-ʿAliyyah fī Manāqib Shaykh al-Islām Ibn Taymiyyah" (p. 37).

2 Pelerinajul și smerita supunere față de Allah

Când dreptcredinciosul căruia i se dă izbândă cunoaște cele arătate despre înălțimea stării de smerită supunere față de Allah, Mărețul, despre ceea ce Allah, Mărețul, le-a pregătit celor smerit supuși și despre vestea bună pe care le-a dat-o, se străduiește din toate puterile să urmeze cauzele care duc la această treaptă înaltă și la această mare cinste.

Între aceste cauze se află ceea ce s-a amintit despre nevoia rugii și a cererii către Allah, Mărețul, să îl facă smerit supus Lui și să se întoarcă stăruitor la El.

Între cauzele care ajută inima să se supună smerit lui Allah se află cugetarea asupra cuvintelor lui Allah, Mărețul, recitarea lor stăruitoare, căutarea îndrumărilor lor, smerenia în timpul citirii lor și punerea în practică a rânduielilor și îndrumărilor lor, după cum El, Mărețul, a spus:

﴿إِنَّمَا ٱلْمُؤْمِنُونَ ٱلَّذِينَ إِذَا ذُكِرَ ٱللَّهُ وَجِلَتْ قُلُوبُهُمْ وَإِذَا تُلِيَتْ عَلَيْهِمْ ءَايَٰتُهُۥ زَادَتْهُمْ إِيمَٰنًا﴾

Dreptcredincioșii sunt numai aceia ale căror inimi se cutremură când este pomenit Allah și a căror credință sporește când le sunt recitate versetele Sale.

Coran 8:2

Între aceste cauze se află și ceea ce Allah, Mărețul, a pomenit în cuvintele Sale:

﴿وَبَشِّرِ ٱلْمُخْبِتِينَ ٱلَّذِينَ إِذَا ذُكِرَ ٱللَّهُ وَجِلَتْ قُلُوبُهُمْ وَٱلصَّٰبِرِينَ عَلَىٰ مَآ أَصَابَهُمْ وَٱلْمُقِيمِى ٱلصَّلَوٰةِ وَمِمَّا رَزَقْنَٰهُمْ يُنفِقُونَ﴾

Dă-le vestea bună celor smerit supuși, ale căror inimi se cutremură când este pomenit Allah, care rabdă ceea ce îi lovește, care împlinesc rugăciunea și cheltuiesc din ceea ce le-am dăruit.

Coran 22:34-35

El a pomenit, așadar, însușirile cuprinzătoare ale celor smerit supuși. Dacă ele se află adunate în rob, arată adevărul smeritei sale supuneri față de Allah, Mărețul.

Cele patru însușiri ale celor smerit supuși

Prima: cutremurarea inimii când este pomenit Allah, Mărețul. După cum au spus învățații, această cutremurare este o teamă însoțită de iubire și de respect plin de teamă. Aceasta este însușirea inimii smerit supuse lui Allah, Mărețul: când Allah este pomenit înaintea ei, inima se cutremură. Această cutremurare a inimii izvorăște din buna sa cunoaștere a Stăpânului ei, după cum Allah, Mărețul, a spus:

﴿إِنَّمَا يَخْشَى ٱللَّهَ مِنْ عِبَادِهِ ٱلْعُلَمَٰٓؤُا۟﴾

Dintre robii lui Allah, numai învățații se tem de El.

Coran 35:28

Adică cei care Îl cunosc pe Allah.

A doua însușire: răbdarea în fața hotărârilor dureroase ale lui Allah. Nu există niciun rob care să nu fie încercat cu felurite nenorociri în această viață lumească. Allah, Mărețul, a spus:

﴿وَلَنَبْلُوَنَّكُم بِشَيْءٍ مِّنَ ٱلْخَوْفِ وَٱلْجُوعِ وَنَقْصٍ مِّنَ ٱلْأَمْوَٰلِ وَٱلْأَنفُسِ وَٱلثَّمَرَٰتِ ۗ وَبَشِّرِ ٱلصَّٰبِرِينَ﴾

Vă vom încerca negreșit cu ceva teamă, foame, pierdere de averi, de vieți și de roade. Dă-le vestea bună celor răbdători!

Coran 2:155

A treia însușire: împlinirea rugăciunii, adică păzirea ei și săvârșirea ei cu stâlpii, condițiile și obligațiile sale, cu supunere smerită, reculegere și o bună apropiere de Allah, Mărețul.

A patra însușire: dăruirea averii și cheltuirea ei pe calea lui Allah, Cel Atotputernic și Măreț, în feluritele căi și domenii ale binelui, atât obligatorii, cât și recomandate, cu sufletul bucuros de aceasta, nădăjduind în făgăduința lui Allah, Mărețul, și în marea Sa răsplată.

Ibn al-Qayyim, Allah să aibă milă de el, a spus: „El le-a pomenit celor smerit supuși patru semne: cutremurarea inimilor lor la pomenirea Sa — iar cutremurarea este teamă împletită cu respect și iubire —, răbdarea lor în fața hotărârilor Sale, împlinirea rugăciunii cu stâlpii ei îndepliniți în afară și înăuntru și binefacerea față de robii Săi prin cheltuirea din ceea ce El le-a dăruit. Aceasta nu îi este cu putință decât inimii smerit supuse...

Ceea ce se urmărește aici este că inima smerit supusă se împotrivește celei împietrite și celei bolnave. El, Preaslăvitul, este Cel care a făcut unele inimi smerit supuse Lui, pe altele bolnave și pe altele împietrite. Împietririi i-a dat urmări și smeritei supuneri i-a dat urmări.

Între urmările împietririi se află răstălmăcirea cuvintelor, scoțându-le din locurile lor potrivite. Aceasta vine din înțelegerea greșită și din intenția rea, amândouă izvorâte din împietrirea inimii.

O altă urmare este uitarea lucrurilor care i-au fost aduse aminte, adică părăsirea a ceea ce i s-a poruncit în privința cunoașterii și a faptei.

Între urmările smeritei supuneri se află cutremurarea inimilor la pomenirea Sa, Preaslăvitul, răbdarea în fața hotărârilor Sale, sinceritatea în adorarea Lui și binefacerea față de făpturile Sale."[13]

Între cele mai însemnate cauze care duc la această treaptă înaltă se află împlinirea ritualurilor pelerinajului, străduința de a le desăvârși și de a le împlini temeinic. S-a arătat deja că, atunci când Allah Preaînaltul a lămurit în Cartea Sa cea Nobilă mai multe rânduieli ale pelerinajului în sura al-Ḥajj, i-a poruncit Profetului Său Muḥammad ﷺ să le dea vestea bună celor smerit supuși dintre robii Săi. El, Mărețul, a spus:

﴿وَبَشِّرِ ٱلْمُخْبِتِينَ﴾

Dă-le vestea bună celor smerit supuși!
Coran 22:34

Aceasta arată că împlinirea ritualurilor pelerinajului este una dintre cele mai însemnate cauze ale îndreptării inimii și ale smeritei sale supuneri față de Allah, Mărețul.

Pelerinajul are o mare înrâurire în dobândirea acestei smerite supuneri, din clipa începerii sale până când pelerinul își încheie ritualul. Acest lucru se arată și devine limpede prin pomenirea câtorva manifestări ale smeritei supuneri în ritualurile pelerinajului:

Începerea călătoriei de la mīqāt. Pelerinul începe această călătorie de la mīqāt cu modestie și cu smerire înaintea lui Allah. Înainte de a intra în iḥrām, el se îndreaptă către hainele cu care s-a obișnuit și pe care le purta ca podoabă în țara sa: le lasă deoparte pe toate, se îmbăiază și se parfumează, apoi le înlocuiește cu un izār și un ridāʾ albe și curate, din ascultare,

13 „Shifāʾ al-ʿAlīl" (1/348–349).

smerită supunere și modestie față de Allah, Mărețul. În această îmbrăcăminte sunt deopotrivă cel mare și cel mic, omul liber și robul, conducătorul și supusul, bogatul și săracul: toți au aceeași înfățișare.

Descoperirea capului. Apoi, pelerinul își descoperă capul și lasă deoparte turbanul, ghutrah sau orice altceva purta pe cap în țara sa, din modestie și smerire înaintea lui Allah, Mărețul.

Rostirea talbiyah. După aceasta, pelerinului îi este legiuit să rostească talbiyah, din clipa intrării în iḥrām de la mīqāt până când ajunge la Casa cea măreață a lui Allah, Mărețul: „Răspund chemării Tale, o, Allah, răspund chemării Tale! Răspund chemării Tale, Tu nu ai niciun asociat, răspund chemării Tale! Toată lauda, binefacerea și stăpânirea sunt ale Tale. Tu nu ai niciun asociat!" El continuă să repete această mare talbiyah în timpul împlinirii ritualurilor pelerinajului, ridicându-și glasul cu ea de multe ori, ca răspuns la chemare, cu smerire, supunere și ascultare de Allah, Mărețul. Această priveliște este una dintre marile lecții în care se vădește manifestarea smeritei supuneri față de Allah, Mărețul.

Înconjurarea Casei și mersul între al-Ṣafā și al-Marwah. Când ajunge la Casa cea Sfântă a lui Allah și începe înconjurarea Kaʿbei, el merge cu pași repezi și scurți în primele trei înconjurări și merge obișnuit în celelalte patru. Apoi se duce la al-Ṣafā și al-Marwah, pentru a parcurge între ele șapte drumuri, alergând între cele două semne. Rabdă greutatea pe care o întâmpină și se ostenește, căutând răsplata de la Allah, cu supunere, smerită ascultare și umilință înaintea Creatorului, Mărețul, pomenindu-L și rugându-L mult.

În această privință, mama dreptcredincioșilor, ʿĀʾishah cea credincioasă adevărului, Allah să fie mulțumit de ea, spune: „Înconjurarea Casei și mersul între al-Ṣafā și al-Marwah au fost rânduite numai pentru a întemeia pomenirea lui Allah."[14]

Adunarea în ziua de ʿArafah. Apoi, în ziua de ʿArafah, toți oamenii se adună pe câmpia de la ʿArafah, veniți din toate colțurile lumii și din întinderile pământului locuit, cu limbi

14 Relatat de Ibn Abī Shaybah în „al-Muṣannaf" (15333).

diferite, culori felurite și din țări diverse, în aceeași zi, în același loc și în același timp. Cel care i-a adunat în această adunare este Stăpânul lumilor, Mărețul.

După ce fiecare dintre pelerini se afla acasă, printre copiii săi, ori era ocupat cu negoțul și treburile sale, ei au lăsat toate acestea pentru a sta în după-amiaza de ʿArafah pe aceeași câmpie, cu umilință și smerită supunere, cerând iertare de la Stăpânul lumilor.

Pornirea către Muzdalifah. Apoi, pelerinii pornesc către Muzdalifah, care este al-Mashʿar al-Ḥarām, după apusul soarelui din după-amiaza zilei de ʿArafah.

În acea noapte se adună acolo și înnoptează, departe de locuințele și așternuturile lor, din ascultare și smerită supunere față de Allah, Mărețul. Când se trezesc și împlinesc rugăciunea de zori, stau cu fața către qiblah, Îl pomenesc pe Allah, Mărețul, Îl invocă și stăruie în cereri până când se luminează bine. Apoi pornesc către Minā înainte de răsăritul soarelui.

Aruncarea pietricelelor și jertfa. Pornește fiecare către Minā pentru a arunca pietricelele la Jamrat al-ʿAqabah cea mare, în ziua Sărbătorii. Aceasta este ziua pelerinajului cel mare, a zecea zi a lunii Dhū al-Ḥijjah. Apoi se pregătesc să înjunghie animalele de jertfă în această zi măreață, după cum Preaînaltul a spus:

﴿وَٱلۡبُدۡنَ جَعَلۡنَٰهَا لَكُم مِّن شَعَٰٓئِرِ ٱللَّهِ لَكُمۡ فِيهَا خَيۡرٞۖ
فَٱذۡكُرُواْ ٱسۡمَ ٱللَّهِ عَلَيۡهَا صَوَآفَّۖ فَإِذَا وَجَبَتۡ جُنُوبُهَا فَكُلُواْ
مِنۡهَا وَأَطۡعِمُواْ ٱلۡقَانِعَ وَٱلۡمُعۡتَرَّۚ كَذَٰلِكَ سَخَّرۡنَٰهَا لَكُمۡ لَعَلَّكُمۡ
تَشۡكُرُونَ لَن يَنَالَ ٱللَّهَ لُحُومُهَا وَلَا دِمَآؤُهَا وَلَٰكِن يَنَالُهُ

ٱلتَّقۡوَىٰ مِنكُمۡۚ كَذَٰلِكَ سَخَّرَهَا لَكُمۡ لِتُكَبِّرُواْ ٱللَّهَ عَلَىٰ مَا
هَدَىٰكُمۡۗ وَبَشِّرِ ٱلۡمُحۡسِنِينَ﴿

Iar cămilele de jertfă le-am făcut pentru voi dintre rânduielile sacre ale lui Allah; în ele aveți bine. Pomeniți numele lui Allah asupra lor când stau în picioare, aliniate. Când cad pe o parte, mâncați din ele și hrăniți-l pe cel mulțumit, care nu cere, și pe cel care cere. Astfel vi le-am supus, pentru ca voi să fiți mulțumitori. La Allah nu ajung nici carnea, nici sângele lor, ci la El ajunge evlavia voastră. Astfel vi le-a supus, ca să Îl preamăriți pe Allah pentru că v-a călăuzit. Dă-le vestea bună făcătorilor de bine!

Coran 22:36-37

Ei își cheltuiesc, așadar, averile pentru a cumpăra aceste animale de jertfă și le înjunghie, apoi mănâncă din ele și îl hrănesc pe cel mulțumit, care nu cere, și pe cel care cere — adică pe săracul care nu cere, din mulțumire și din reținere, și pe săracul care cere —, ca apropiere de Stăpânul lumilor, Mărețul, și căutând mulțumirea Sa, numai a Lui, fără niciun asociat.

Raderea ori scurtarea părului. Apoi, fiecare se îndreaptă către părul capului său și îl rade ori îl scurtează, săvârșindu-și curățirea: îndepărtarea lucrurilor supărătoare care s-au strâns în starea de iḥrām: scurtarea mustății, tăierea unghiilor și îndepărtarea părului pubian, dacă are nevoie de aceasta. Apoi se pregătesc și se parfumează pentru înconjurarea Casei celei Străvechi, după cum Preaînaltul a spus:

﴿ثُمَّ لْيَقْضُواْ تَفَثَهُمْ وَلْيُوفُواْ نُذُورَهُمْ وَلْيَطَّوَّفُواْ بِٱلْبَيْتِ ٱلْعَتِيقِ﴾

Apoi să își împlinească curățirea, să își împlinească legămintele și să înconjoare Casa cea Străveche!

Coran 22:29

Împlinesc toate acestea cu smerenie și supunere, fără să urmărească altceva decât mulțumirea lui Allah și cerând iertarea Sa, până când își încheie celelalte fapte ale pelerinajului, smerit supuși și întorși stăruitor la Allah, Mărețul, pentru a dobândi vestea bună pomenită de Stăpânul lumilor în cuvintele Sale:

﴿وَبَشِّرِ ٱلْمُخْبِتِينَ﴾

Dă-le vestea bună celor smerit supuși!

Coran 22:34

Abū Ḥayyān al-Andalusī, Allah să aibă milă de el, a spus: „Se potrivește să li se dea vestea bună celor care au însușirea smeritei supuneri, căci faptele pelerinajului — lăsarea hainelor, dezbrăcarea de veșmintele cusute, descoperirea capului, umblarea prin acele locuri prăfuite și împlinirea unor fapte anevoioase al căror înțeles nu îl cunoaște decât Allah Preaînaltul — arată o supunere deplină și o mare smerenie. Omul iese din ceea ce îi este obișnuit către fapte neobișnuite; de aceea, i-a descris prin smerită supunere și prin cutremurare când este pomenit Allah Preaînaltul, prin răbdare față de greutățile care îi ating, prin împlinirea rugăciunilor în locuri în care nu le împlinesc decât dreptcredincioșii aleși și prin cheltuirea din ceea ce El le-a dăruit, între care și animalele de jertfă pentru care plătesc prețuri mari."[15]

15 „Al-Baḥr al-Muḥīṭ fī al-Tafsīr" (7/508).

Muḥammad Ṣiddīq Khān, Allah să aibă milă de el, a spus: „Frumusețea folosirii aici a termenului al-mukhbitīn *nu este ascunsă: înțelesul de a coborî într-un loc jos se potrivește pelerinilor, datorită însușirilor celor smeriți pe care ei le au, precum lăsarea îmbrăcămintii, descoperirea capului și plecarea departe de țările lor."*[16]

Pelerinul care își voiește binele trebuie, așadar, să își aducă înainte aceste înțelesuri mărețe, să își cerceteze inima și înrâurirea pe care o au asupra ei aceste mari trepte și stări, atunci când împlinește ritualurile. Să vadă: a lăsat pelerinajul în inima sa o urmă de smerită supunere și de modestie față de Allah, Mărețul?
Între semnele primirii pelerinajului și ale dobândirii roadelor sale se află faptul că pelerinajul lasă o urmă asupra pelerinului și că starea musulmanului de după pelerinaj este mai bună decât starea sa de dinainte, după cum El, Mărețul, a spus:

﴿وَمَن يَقْتَرِفْ حَسَنَةً نَّزِدْ لَهُۥ فِيهَا حُسْنًا﴾

Celui care dobândește o faptă bună îi sporim binele în ea.
Coran 42:23

Și El, Mărețul, a spus:

﴿وَيَزِيدُ ٱللَّهُ ٱلَّذِينَ ٱهْتَدَوْا۟ هُدًى﴾

Allah le sporește călăuzirea celor care sunt călăuziți.
Coran 19:76

16 „Fatḥ al-Bayān fī Maqāṣid al-Qur'ān" (9/49–50). La acest înțeles, în legătură cu pomenirea veștii bune în versetele despre ritualuri din sura al-Ḥajj, au făcut trimitere și al-Ālūsī în „Rūḥ al-Maʿānī" (9/147), precum și al-Shihāb în adnotările sale la „Tafsīr al-Bayḍāwī" (6/296–297).

Urma acestei smerite supuneri din inimă trebuie să se arate asupra mădularelor. Când ʿAbd Allāh ibn Masʿūd, Allah să fie mulțumit de el, îl vedea pe al-Rabīʿ ibn Khuthaym, spunea:

﴿وَبَشِّرِ ٱلْمُخْبِتِينَ﴾

Dă-le vestea bună celor smerit supuși!
Coran 22:34[17]

Aceasta pentru că în ținuta și starea lui se vedea urma smeritei supuneri.

Într-o altă relatare, Ibn Masʿūd, Allah să fie mulțumit de el, i-a spus: „O, Abū Yazīd! Dacă te-ar fi văzut Trimisul lui Allah ﷺ, te-ar fi iubit. Ori de câte ori te văd, îmi amintesc de cei smerit supuși."[18]

Maḥmūd ibn Khālid a spus: „L-am auzit pe tatăl meu spunând: «Ori de câte ori am citit acest verset:

﴿وَبَشِّرِ ٱلْمُخْبِتِينَ﴾

Dă-le vestea bună celor smerit supuși!
Coran 22:34

mi-am amintit de Saʿīd ibn Jubayr.»"[19]

Smerita supunere este o treaptă care îi cere robului să lupte cu sine însuși până când sufletul său se liniștește și se împacă prin ajungerea în stările celor smerit supuși. De aceea, Ibn al-Qayyim, Allah să aibă milă de el, spune în cuprinsul discuției sale despre treapta smeritei supuneri:

> *„Sufletul este un munte mare și anevoios pe calea înaintării către Allah, Mărețul. Fiecare călător nu are alt drum decât pe acest munte și trebuie să ajungă la el. Pentru unii este greu, iar*

17 Relatat de Ibn al-Mubārak în „al-Zuhd" (176).
18 Relatat de al-Ṭabarānī în „al-Muʿjam al-Kabīr" (10286).
19 Relatat de Ibn al-Muqriʾ în „Muʿjam"-ul său (1188).

pentru alții este ușor; el este ușor pentru cel căruia Allah i-l ușurează.

Pe acel munte sunt văi, trecători, pante grele, prăpăstii, spini, mărăcini, tufe înțepătoare, plante care se agață de haine și tâlhari care le taie calea călătorilor, mai ales celor care merg noaptea. Dacă nu au cu ei merindele credinței și făcliile certitudinii care se aprind cu untdelemnul smeritei supuneri, acele piedici se agață de ei, acele opreliști îi prind și se așază între ei și înaintare. Cei mai mulți călători se întorc pe urmele lor când nu reușesc să îl străbată și să treacă de pantele lui grele. Iar Șeitan, aflat pe vârful muntelui, adică în partea sa cea mai înaltă, îi avertizează pe oameni să nu urce și să nu se înalțe pe el și îi înfricoșează de acesta. Astfel, se adună greutatea urcușului, faptul că înspăimântătorul stă pe vârf și slăbiciunea hotărârii și a intenției călătorului, iar de aici se nasc oprirea și întoarcerea. Ocrotit este numai cel pe care Allah îl ocrotește.

Cu cât călătorul înaintează în urcușul acelui munte, cu atât îl urmăresc mai puternic strigătele celui care îi taie calea, avertismentele și înfricoșarea lui. Când îl străbate și ajunge pe vârf, toate acele temeri se preschimbă în siguranță. Atunci înaintarea devine ușoară, dispar piedicile drumului și greutatea pantei sale, iar el vede o cale largă și sigură, care duce către popasuri și locuri cu apă, cu semne de călăuzire pe ea și cu locuri de ședere pregătite pentru călătorii Celui Milostiv.

Între rob și fericire și izbândă nu se află decât tăria hotărârii, răbdarea pentru o vreme, curajul sufletului și statornicia inimii. Harul este în mâna lui Allah: îl dăruiește cui voiește, iar Allah este Stăpânul harului măreț."[20]

20 „Madārij al-Sālikīn" (2/215).

Pelerinul să știe că lucrul care duce cel mai mult inima la treapta smeritei supuneri față de Allah, Mărețul, este împlinirea monoteismului față de Allah, Mărețul, în timpul săvârșirii ritualurilor pelerinajului. Pelerinajul — și, de fapt, întreaga religie — este întemeiat pe unicitatea lui Allah, Mărețul, și pe închinarea adorării numai Lui, după cum Preaînaltul a spus:

﴿وَمَآ أُمِرُوٓاْ إِلَّا لِيَعۡبُدُواْ ٱللَّهَ مُخۡلِصِينَ لَهُ ٱلدِّينَ حُنَفَآءَ وَيُقِيمُواْ ٱلصَّلَوٰةَ وَيُؤۡتُواْ ٱلزَّكَوٰةَۚ وَذَٰلِكَ دِينُ ٱلۡقَيِّمَةِ﴾

Nu li s-a poruncit decât să Îl adore pe Allah, închinându-I Lui religia cu sinceritate, îndreptați numai către El, să împlinească rugăciunea și să dea zakātul. Aceasta este religia cea dreaptă.

Coran 98:5

Nimic nu arată aceasta mai limpede decât talbiyah cu care pelerinul își începe ritualul: *„Răspund chemării Tale, o, Allah, răspund chemării Tale! Răspund chemării Tale, Tu nu ai niciun asociat, răspund chemării Tale! Toată lauda, binefacerea și stăpânirea sunt ale Tale. Tu nu ai niciun asociat!"* Înțelesul ei este: eu răspund chemării Tale, ascult porunca Ta și mă supun Legii Tale, Stăpânul nostru.

Repetarea cuvintelor *„Răspund chemării Tale, o, Allah, răspund chemării Tale!"* înseamnă un răspuns urmat de alt răspuns, o împlinire a poruncii urmată de altă împlinire și o supunere urmată de altă supunere.

Această mare talbiyah cuprinde cele două feluri ale monoteismului: cel al cunoașterii și cel al faptei. Monoteismul pentru care Allah Preaînaltul a creat făpturile și le-a adus la existență ca să îl împlinească se împarte în două feluri:

Monoteismul cunoașterii, arătat prin cuvintele Preaînaltului:

﴿ٱللَّهُ ٱلَّذِى خَلَقَ سَبْعَ سَمَـٰوَٰتٍ وَمِنَ ٱلْأَرْضِ مِثْلَهُنَّ يَتَنَزَّلُ ٱلْأَمْرُ بَيْنَهُنَّ لِتَعْلَمُوٓا۟ أَنَّ ٱللَّهَ عَلَىٰ كُلِّ شَىْءٍ قَدِيرٌ وَأَنَّ ٱللَّهَ قَدْ أَحَاطَ بِكُلِّ شَىْءٍ عِلْمًۢا﴾

Allah este Cel care a creat șapte ceruri și tot atâtea pământuri. Porunca pogoară între ele, ca să știți că Allah are putere asupra tuturor lucrurilor și că Allah cuprinde toate lucrurile cu știința Sa.
Coran 65:12

Monoteismul faptei, arătat prin cuvintele Sale, Preaslăvitul:

﴿وَمَا خَلَقْتُ ٱلْجِنَّ وَٱلْإِنسَ إِلَّا لِيَعْبُدُونِ﴾

Nu i-am creat pe djinni și pe oameni decât pentru ca ei să Mă adore.
Coran 51:56

Cuvintele celui care rostește talbiyah: *„Răspund chemării Tale, o, Allah, răspund chemării Tale! Răspund chemării Tale, Tu nu ai niciun asociat, răspund chemării Tale!”* cuprind monoteismul faptei.

Iar cuvintele sale: *„Toată lauda, binefacerea și stăpânirea sunt ale Tale. Tu nu ai niciun asociat!”* cuprind monoteismul cunoașterii.

De aceea, marele companion Jābir ibn ʿAbd Allāh al-Anṣārī, Allah să fie mulțumit de el și de tatăl său, spune, descriind talbiyah a Trimisului lui Allah: „El a rostit talbiyah a monoteismului: «Răspund chemării Tale, o, Allah, răspund chemării Tale! Răspund chemării Tale, Tu nu ai niciun asociat, răspund chemării Tale! Toată lauda, binefacerea și stăpânirea sunt ale Tale. Tu nu ai niciun asociat!»”[21]

Cu cât este mai puternică partea pelerinului în împlinirea monoteismului și a supunerii față de Allah, Mărețul, în pelerinajul

21 Relatat de Muslim în „Ṣaḥīḥ” (1218).

său, cu atât este mai puternică partea sa din smerita supunere a inimii față de Allah, Mărețul.

Îl rugăm pe Allah Preaînaltul să ne facă dintre cei care Îl laudă, Îi sunt mulțumitori, I se supun smerit și se întorc stăruitor la El, să ne călăuzească și să ne înlesnească nouă și tuturor dreptcredincioșilor călăuzirea.

Să le înlesnească pelerinilor Casei celei Sfinte a lui Allah pelerinajul lor, să îi ajute să îl împlinească în felul de care El este mulțumit și să îl primească de la ei, prin harul și generozitatea Sa. El este Cel care aude, răspunde rugii și este aproape.

Allah să-i dăruiască binecuvântări și pace Profetului nostru Muḥammad, familiei sale și companionilor săi.

Indice

Coran	12
credință	13, 15
Ibn al-Qayyim	7, 19, 26
Ibn Taymiyyah	13, 16
iḥrām	21, 24
inimă	10, 26
jertfă	22, 23, 25
Minā	22
monoteism	14
Muzdalifah	22
pelerinaj	3, 14, 25
răbdare	25
rugăciune	14
smerită supunere	3, 13, 16, 17, 21, 22, 25
talbiyah	21, 28, 29
ʿArafah	2, 22

Cules cu Libertinus Serif și Amiri. Institutul Tawhid.

AL-ḤAJJ WA-L-IKHBĀT

Pelerinajul și smerita supunere față de Allah

Pelerinajul este o școală a credinței. Lucrarea arată cum iḥrāmul, talbiyah, rânduielile și jertfa pelerinajului cultivă smerita supunere față de Allah și îndreaptă inima credinciosului.

Autor: ʿAbd al-Razzāq ibn ʿAbd al-Muḥsin al-Badr

Traducere în limba română

Institutul Tawhid

INSTITUTUL TAWHID

tawhid.ro